

DE RUST IS NABIJ

18 juli 1975

Goedenavond, vrienden.

Vanavond dienen wij een geestelijk onderwerp aan te snijden, ook al zouden wij u dit niet vragen, zo denkt u natuurlijk zelfstandig over alles wat gezegd wordt, na. Want u weet nu wel, dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Gezien de instelling van het medium op dit ogenblik kies ik als punt van uitgang titel:

DE RUST IS NABIJ

Mogelijk volens u een vreemde titel, maar toch mede een citaat waarover ik wel het een en ander heb te zeggen. Wanneer je de wereld op het ogenblik beziet, blijkt zij vol te zijn van spanningen en onrust. Economisch evenwicht is verstoord, er zijn sociologische conflicten, overspannenheid bij grote delen van de bevolking van vele landen, milieuverontreiniging, te grote bevolkingstoename enz. spelen daarbij een rol. Het is duidelijk dat een mens in een dergelijke wereld prikkelbaar en vaak onredelijk zal zijn. Toch lijkt er iets te gaan veranderen. Ik heb mijn licht opgestoken bij de Raad van de Witte Broederschap. Deze kwam de laatste tijd tot een aantal wonderlijke conclusies - voor mijzelf zelfs zeer verrassend - die ik u hier deels voor wil leggen. Later zal ik daaraan mijn eigen commentaren en meningen toevoegen.

In de eerste plaatst stelt de Raad dan: Wanneer wij komen tot een hoogtepunt van de conflicten op aarde, wat binnen deze periode van invloeden zal gebeuren, moet verwacht worden dat een nieuwe evenwichtigheid voor de mensheid binnenkort bereikbaar zal worden. Wij moeten ertoe bijdragen dat hierin geestelijke en niet zozeer materiële aspecten de boventoon zullen voeren. Op grond hiervan zullen wij bevorderen, dat

(Hier volgt een reeks besluiten t.a.v. invloeden, leringen etc., die men op aarde actief wil doen ontstaan.)

Zelfs werd gesproken over de mogelijkheid de laatste wereldmeester en diens leringen de komende tijd meer in de algemene belangstelling te plaatsen. Gezien de commentaren zal dit voornamelijk neerkomen op een verder uitdragen en met vele middelen verbreiden van diens leerstellingen.

Bij dit alles wordt opgemerkt: Wanneer wij komen in een toestand vol overvloedige spanningen, is er nog maar een enkele keuze mogelijk voor ons en de mensheid: dan wel aanvaarden wij het ontstaan van een alomvattend conflict, ofwel er ontstaat een geheel nieuwe oriëntatie in het menselijk leven. Waarop een van de belangrijkste leden van de raad stelde: het is, gezien de geestelijke en kosmische invloeden die wij voor de komende tijd kunnen verwachten duidelijk, dat de ontwikkelingen in de eerste plaats zullen gaan in de richting van een nieuwe geestelijke en morele oriëntatie.

Volgens mij is de rust nabij, Ik citeerde dit deel van de uitspraak als titel met het gevoel dat, zo er al het een en ander in het geheugen van het medium is blijven hangen, dit hem een geruststelling zal zijn. De ontwikkelingen, zoals men die geestelijk ziet, zijn kennelijk gunstig, veel gunstiger zelfs dan ik mij op grond van de verschijnselen tijdens de Wessac had durven voorstellen. Ik neem aan dat het vooral de hoogste entiteiten zijn geweest, die in deze uitspraken en voornemens hun inzichten hebben doen gelden en uitgewerkt hebben, welke betekenis de huidige kosmische tendens zal hebben, gezien de mentale en geestelijke ontwikkelingen in de mens. Overigens is uit het besprokene wel op te maken, dat het hier gaat om een meer-jaren-plan. Ik kan dan ook niet aannemen dat alles, wat men voorziet, reeds binnen 12 of zelfs binnen 9 maanden zijn beslag gekregen zal hebben.

Gezegd werd echter dat steeds meer mensen zullen gaan zoeken naar een innerlijke betekenis, een nieuw en hen eigen innerlijk evenwicht zullen weten te vinden, waarbij zij zich onafhankelijk zullen maken van de vele materiële prikkels en invloeden, zoals ook van de vele materiële roesmiddelen, die in deze tijd als een soort vervanging voor een werkelijke vrede en rust schijnen te moeten dienen. De leden van de Raad zijn ervan overtuigd, dat reeds in deze tijd bij steeds meer mensen een nieuwe vorm van religiositeit ontstaat, welke niet meer gebaseerd is op een God boven of tegenover de mensheid, maar op de erkenning van God in de mensheid. Als zodanig betekent dit kennelijk een humanisering van het geestelijk leven en het geestelijk denken van steeds meer mensen.

De voor mij misschien wel meest verbluffende conclusie luidde: Zeer velen zullen ondanks zichzelf gaan beseffen welke grote wijsheid zij reeds in zich dragen. Hierdoor zullen factoren uit vroegere incarnaties volgens de Raad bij een toenemend aantal mensen een steeds grotere rol gaan spelen: wat zou betekenen dat de oudheid de mensen meer nabijkomt, maar gelijktijdig de toekomst evenwichtiger en bewuster benaderd kan worden door een groter aantal ervaringen, die het innerlijk evenwicht van steeds meer mensen zal bevorderen. Wij rekenen erop, zo stelt men, dat dit proces zich over de gehele wereld af zal gaan spelen en dus zeker niet tot bepaalde delen van de wereld beperkt zal blijven, zoals bv. het Westen of het Oosten.

Deze punten zijn hoopgevend, naar ik meen. Nu wordt ons wel eens meer verweten dat wij nogal optimistisch zijn. Maar wanneer je ziet, wat er zoal in de wereld geschiedt, moet je toegeven dat er in ieder geval reeds nu vele veranderingen kenbaar worden. Vele mensen zijn anders gaan denken en de wijze waarop zij tegenover elkaar staan, wordt door steeds meer mensen zuiverder erkend en omschreven, waardoor men ook duidelijker de consequenties van de menselijke relaties in deze vorm gaat zien. Er is - gezien de bestaande ontwikkelingen en de niet te vermijden invloeden die op gaan treden - kennelijk een grotere kans dat de mensen meer en meer van hun zuiver materiële geldingsdrang af gaan zien en daarvoor in de plaats een andere levensinhoud gaan zoeken. Wanneer deze laatste nu maar voldoende geestelijke waarden bevat, kan ik mij bij de verwachtingen van de Raad zonder meer aansluiten. Dan gaat het inderdaad de goede kant uit.

Maar hoe kun je in de mensen dan rust verkrijgen? Ik geef hier mijn eigen mening weer die echter ontstond op basis van alles wat ikzelf op uw wereld heb waargenomen en alles wat ik vanuit de Raad van de Broederschap op kon merken.

Wanneer een mens in zichzelf tevreden is, zo lijkt het, alsof ook zijn wereld veel vriendelijker voor hem wordt. Het klinkt mogelijk wat gek, wanneer ik het zo zonder meer stel, maar in een dergelijke situatie vormt de mens een meer harmonische relatie, zelfs met z.g. dode dingen. Om een voorbeeld te geven: wanneer je in een dergelijke stemming je auto eens liefkozend toespreekt, doet het ding het opeens veel beter. Wat geen kwestie is van hetgeen je zegt, want op woorden reageren zeker dode dingen niet. Maar het is wel een kwestie van de eigen uitstraling die middels de woorden gericht wordt op een object. Wanneer je als mens begint met die tevredenheid, met die aanvaarding van het bestaan, terwijl je steeds meer tracht te werken met het bestaande, heb je inderdaad een uitstraling, die zeer positief is. Je zult dan in de wereld steeds weer een bevestiging van jezelf aantreffen.

De grote onrust bij de meeste mensen op aarde in deze tijd komt overigens volgens mij voornamelijk voort uit het feit, dat zij volgens eigen besef geen bevestiging vinden van hun wezen en persoonlijkheid, zoals zij die zelf zien in de wereld. Het beeld, dat de mensen van zichzelf hebben en wat de voor hen kenbare wereld van hen schijnt te denken, is zo totaal verschillend, dat de mens daarin een voortdurend groeiende hoeveelheid conflictstof ervaart.

Wanneer een mens tevreden is en de mens bevestigt voor hem een betekenis in zijn bestaan, dan zal zo iemand ook niet meer zo veel letten op de mening van andere mensen. Hij beseft dan, dat alles in zijn leven een reeks van wisselwerkingen is, die aanvaard moeten worden. Daarin vindt die mens dan rust. Hij voelt zich niet meer gejaagd, is niet meer voortdurend gedreven tot een meer presteren, omdat de behoefte wegvalt anderen steeds weer te tonen wat

je toch wel waard bent. Een dergelijke mens zal zich ook niet meer voortdurend met hoog geestelijke zaken bezig willen houden, alleen maar om zo geestelijk een stapje hoger te kunnen staan dan de mensen rond hem. Want hij heeft in zich rust gevonden en voelt zich daardoor zonder meer een deel van een groot en harmonisch geheel.

Eigenlijk is dit alles nogal eenvoudig, wanneer het maar bereikbaar is, zoals de Raad meent. Zeker betekent de innerlijke rust, dat je streven en beleven geheel anders zullen worden. Een mens die eindelijk in zichzelf vrede heeft gevonden, gelukkig is in zijn leven, heeft ook veel meer over voor anderen, dan iemand die steeds weer bezig is zichzelf af te zetten tegen de anderen, tegen de wereld. Ik meen, dat je in het samengaan met de wereld, de mensheid en al het andere een steeds verdergaande vrede en rust zult vinden. Wanneer wij dus horen dat de Raad de rust in de mens kennelijk nabij acht, dan betekent dit voor mij, dat voor zeer veel mensen in de nabije toekomst minder problemen en moeilijkheden op zullen gaan treden.

Er zijn natuurlijk pessimisten onder de mensen die menen dat een mens pas rust en vrede heeft, wanneer hij dood is. Maar daarvan klopt ook niet veel. Moet u maar eens horen hoe sommige typen mopperen, wanneer zij ontdekken hoe het bestaan is aan onze zijde van de dood. Overigens moet u niet denken, dat alles op aarde nu opeens zo kalm zal worden. Wanneer in de Raad wordt gesteld, dat de rust nabij is, bedoelen zij daarmee natuurlijk in de allereerste plaats innerlijke, geestelijke rust.

De geestelijke onrust, die in zovele mensen aanwezig blijkt te zijn, zal natuurlijk ook uit de wereld van de geest allerhande disharmonische persoonlijkheden en invloeden aantrekken. U hoeft hierbij heus niet aan duivels enz. te denken. Er zijn in de sferen voldoende persoonlijkheden, die zichzelf niet kunnen aanvaarden zoals zij zijn en daardoor voortdurend zoeken naar mogelijkheden zichzelf te laten gelden en zich tegen bestaande werkelijkheden af te zetten door bij mensen bepaalde illusies te doen ontstaan. Hoe meer er in uw wereld aan de hand is, waarbij mensen innerlijk ontevreden zijn, in opstand komen enz. hoe meer dergelijke geesten een greep kunnen krijgen op de mensen. Hoe sterker dus ook de invloed van dergelijke entiteiten zich kunnen doen gelden ook in het gemeenschappelijk bovenbewustzijn van de mensheid. Als meer mensen vrede vinden, rust vinden in zichzelf, zullen er steeds minder mensen kracht toe gaan voegen aan dergelijke disharmonische wezens uit de geest.

Er is overigens, wat dit betreft, reeds enkele malen een grote geestelijke schoonmaak gehouden en, naar ik meen, staat er nu weer een op het programma. Hoe en wanneer heb ik niet geheel gevolgd. Maar ik hoorde dat wij rond de kerst weer een sterke witlicht-periode krijgen en meen, dat men deze zal gebruiken om voornamelijk op het noordelijke halfrond bepaalde boze entiteiten te verjagen. Maar je kunt dergelijke wezens verjagen, zoveel je maar wilt, wanneer de mensen dezen door hun uitstralingen steeds weer terugroepen, is het uiteindelijk toch een onbegonnen werk.

Wanneer de mensen innerlijk meer rust vinden en zo dergelijke krachten steeds minder terugroepen naar de wereld zal het ook voor degenen die uit het licht en de harmonie leven gemakkelijker dergelijke wezens uit te schakelen, of t.m. hun activiteiten zó te beperken dat zij geen grote groepen meer kunnen beïnvloeden, maar zich zullen moeten bepalen tot een enkele of enkele personen, die dan bovendien nog door een meer harmonische menselijke omgeving opgevangen kunnen worden. De door mij geciteerde uitspraken hebben dus wel degelijke een grote betekenis. Voor mijzelf heb ik alle vertrouwen, dat ook voor de meesten van u die toename van rust en innerlijke vrede een belangrijke rol zal gaan spelen.

In onze Orde werken wij natuurlijk daaraan mee. Maar wij hebben in toenemende mate behoefte om vooral praktisch werkzaam te zijn en praktische raad te geven. Daarin slagen wij natuurlijk niet altijd. Wat dat betreft zijn wij nog net mensen. Maar in onze bestrevingen zullen wij zeker proberen de mensen de juiste krachten te geven, de juiste sfeer te bevorderen en een zo juist mogelijke invloed uit te oefenen om de rust in de mens te bevorderen. Dat kan heel wat betekenen.

Wanneer ik zo naar u kijk in deze zaal, kan ik zonder enige moeite rond 10 paranormaal begaafden ontdekken. Ook hen zou ik een praktische raad willen geven. Maar wanneer men dergelijke mensen zegt, dat zij met hun gaven moeten gaan werken, zullen zij alle krachten in gaan spannen. Dit terwijl zij een groot deel van hun vermogens niet eens kunnen gebruiken, want zij weten daarvan eenvoudig niet voldoende. Het resultaat zou dus niet bepaald groot zijn. Indien ik tot die mensen nu eens zou zeggen: Werk uit alles, wat diep in je bestaat en wat je rust en vrede geeft, dan breng ik hen niet zozeer op de paranormale toer, maar wijs hen wel een weg om zichzelf te ontwikkelen. Dan kunnen zij waarschijnlijk veel meer bereiken en leren zij veel meer beseffen omtrent hun gaven en mogelijkheden, dan anders het geval zou kunnen zijn in een te krampachtig pogen. Want alles, wat je maar doet, of het nu paranormaal is, dan wel een normaal deel van het menselijke leven vormt, berust in feite op harmonie. Het is een verbondenheid, een besef van eenheid, waardoor je het lot beter kunt overzien en ook vaak bepalen, en wat het belangrijkste is, je voortdurend beseft wat je mogelijkheden zijn en waaraan je in feite toe bent.

Je voelt je dan zekerder en zult beter reageren op alle menselijke en geestelijke invloeden. Want een mens in uw dagen zit in vele gevallen maar op een schopstoel, waar of niet? Ik heb juist gehoord dat een juweelbakkerij met veel moeite nog enigszins voor de arbeidsgelegenheid gespaard zal blijven. Waarbij ik mij natuurlijk afvraag, welke mensen juwelen eten, daarop bijt je de tanden maar stuk en daarnaast zou willen weten, hoe je goede juwelen moet bakken want de natuur maakt ze volgens mij beter. Maar goed, er zullen wat minder mensen kunnen werken dan voorheen. Is dit nu werkelijk zo belangrijk? In feite niet, maar voor de mensen die daar nu werken, is het wel degelijk en op een zeer persoonlijke wijze belangrijk. Trouwens, textielfabrieken gaan op het ogenblik ook ergens over de kop. Begrijpelijk is het wel met al die naaktstranden, want dat scheelt wel een jas. Maar de arbeiders zullen zich daarbij niet bepaald prettig voelen en in vele gevallen innerlijk en naar buiten toe zeer duidelijk een hevige onrust demonstreren.

Er zijn veel mensen die arbeiden nog zien als de enige maatstaf voor aanzien, positie binnen de maatschappij. Zij moeten onder de huidige omstandigheden wel voortdurend in een onzekerheid leven, die een innerlijke onrust en onvrede oproept. Stel nu eens dat dergelijke mensen gaan ontdekken dat werken, aanzien, positie, niet zo belangrijk meer is. Dan valt een groot deel van het hele probleem weg, het probleem van de werkeloosheid, die bij een verder groeiende industrialisatie op de duur niet vermeden kan worden. Een mens die zijn doel gaat zoeken in de menselijke relatie, zal innerlijke rust vinden en zo het gevoel hebben dat hij niet geheel voor niets leeft. Zo iemand zal op de duur voor medemensen volgens eigen aard en bekwaamheid een grotere betekenis kunnen verwerven dan hij door zijn betaalde werkzaamheden ooit bereiken kon.

Wanneer zo iemand niet te materialistisch is en dus niet onnodige zaken wil hebben en houden, zoals een nieuwe auto, kleuren-tv, quadrofonie enz., gaat het hem goed. Want van de WW kun je je dergelijke zaken niet permitteren. Mogelijk kun je je geld nog met de auto gaan halen, maar zelfs dit wordt met de steeds stijgende benzineprijzen al snel een te dure liefhebberij. Denk eens even na: wanneer een mens anders gaat reageren in het bestaan, wanneer hij prestatie en verwervingsdrang langzaamaan om gaat zetten in een drang naar meer betekenis voor anderen, komt vrede, komt rust als vanzelf eerder tot stand. Wat betekent dat men ook veel eerder tot een goede harmonie zal komen met positieve krachten uit de geest en zelfs een harmonie met kosmische krachten kan bereiken.

Een mens die alleen voor zich, in feite geïsoleerd wil leven, bereikt nooit veel in dit opzicht, en betekent voor wereld en geest niet veel. Ook een Robinson Crusoe zocht naar contact met mensen en was blij met zijn gezel Vrijdag, ofschoon dit toch een black Friday was, want het was een neger en bleef honger naar de beschaving. Een honger die begrijpelijk is. Want als mens kun je niet geheel gelukkig zonder enig contact met anderen bestaan. Je moet je betekenis waarmaken. Een mens kan echter dit betekenis hebben proberen te vinden in hetgeen men materieel presteert en bezit, maar evenzeer hierbij uitgaan van alles, wat hij innerlijk is en presteert.

Alles wat in u bestaat, harmonisch en rustig, is gelijktijdig daardoor verbonden met allerhande geestelijke werelden en krachten. Zoals alles wat in u disharmonisch is, de geestelijke krachten van Licht zal afstoten en gelijktijdig disharmonische geesten aantrekken, die u dan gemeenlijk helpen om van uw leven een nog grotere rommel te maken dan het in uw gevoel reeds was. Ik ben het er mee eens, dat je als mens in die gemeenschap van mensen moet leven, die men maatschappij noemt. Maar wanneer je als mens leeft in de betekenis, die je probeert te hebben voor anderen, dan ben je innerlijk rustiger, kun je meer doen, zien en bereiken. Dan heb je al die paranormale prestaties, waar zo velen ijverig naar streven, in feite niet eens nodig. Dergelijke kwaliteiten worden dan door jou niet meer als iets bijzonders ervaren, ook al treden zij soms op de voorgrond op ogenblikken, dat zij van node kunnen zijn. Het is zoiets als een goocheltrucje geworden dat een volwassene kent, maar voor zich bewaart, tot hij eens een paar kinderen even zoet moet houden.

De boodschap die ik ontving van de Raad, behelst letterlijk dat de rust - je zou ook vrede kunnen zeggen - nader komt. Gezien het voorgaande meen ik te mogen stellen dat dit niet alleen meer geluk betekent voor vele mensen, maar dat het tevens beduidt, dat het geestelijk leven van de mens voor deze belangrijker zal gaan worden, ja, dat een steeds groter deel van zijn maatschappelijke betekenis en bereiking op geestelijke waarden gebaseerd zal zijn. Dit belooft ook veel voor een werkelijke vrede tussen de landen. Want het houdt in dat de verschillende landen niet meer zo zeer de behoefte zullen hebben chauvinistisch eigen waarde te doen gelden tegenover anderen.

Vreemde zaken komen uit die neiging overigens wel voort. Neem bv. Frankrijk eens. Naarmate intern daar de moeilijkheden groter worden en de zekerheden wegvallen, doet men gelijktijdig meer moeite zich naar buiten toe te laten gelden als belangrijke en zelfs dominerende grootmacht. Naarmate bijvoorbeeld de V.S. meer geconfronteerd worden met hun eigen onevenwichtigheden, trekken zij zich meer terug uit de buitenwereld om zo de wereld vooral de illusie te doen behouden, dat zij, ondanks alles, een groot, machtig en onderling gesloten nationaal bewogen land zijn. Waarbij men soms de meest wonderlijke wegen bewandelt om de wereld van eigen vrijheidsliefde en homogeniteit te overtuigen. Dergelijke zaken kun je overal zien op het ogenblik. Vraag u echter eens af wat er zou gaan gebeuren wanneer steeds minder mensen de behoefte zouden hebben, hun nationaliteit enz. als meerwaardig tegenover anderen te doen gelden. Dan kan geen enkele politicus met verhalen, die de geldingsdrang van groepen of volkeren steunen, de massa meelokken.

De mensen zullen dan hun aandacht richten op hetgeen zij voor elkaar kunnen doen, wat zij aan vrede en rust voor zich kunnen vinden en dergelijke agitatoren voortaan alleen laten met hun gezwam. Het betekent dat internationale politiek dan niet meer bepaald kan worden door onderlinge en geheime afspraken, daar het gevoel van medemenselijkheid in de massa meer betekenis heeft dan welke politieke drogreden of koehandel dan ook. Zodat men zelfs degenen die leidinggeven aan de volkeren, zal dwingen in een steeds meer menselijke richting van handelen en denken.

Het ziet er daarom volgens mij zelfs naar uit dat, ook al zal dit mogelijk nog niet in dit lopende jaar gebeuren, vermoedelijk zelfs nog niet openlijk in 1976, er een soort arrangement tot stand komt, waardoor vrede voor Israël ontstaat, die degelijker van aard is dan tot nu toe het geval kon zijn en daarom niet alleen een adempauze betekent, maar een grote rust van 7 à 8 jaren zal betekenen. Daarna zal een nieuwe oriëntatie in dit deel van de wereld nodig zijn, maar ook mogelijk zijn geworden. Het betekent dus dat de mensen niet alleen innerlijk meer tot rust gaan komen, maar tevens dat het geheel van hun belangstelling, hun beleven anders gericht wordt dan tot op heden het geval was. Wij hebben dan ook geen God nodig die gediend moet worden door het aanvaarden van dogma's, die je dan meer uitverkoren en waard maken dan anderen, die dezen niet aanvaarden, maar hebben wel steeds meer behoefte aan een leren kennen van onszelf, een beseffen van hetgeen wij zelf wezenlijk zijn en het waarmaken van het edelste, wat er in ons bestaat, ook in de wereld buiten ons.

Even vraag ik mij af, of dit nu wel, dan wel niet een geestelijk onderwerp mag heten. Want ik zeg zo veel over de consequenties, die dit alles stoffelijk kan hebben. Maar wat kan ik meer zeggen, zonder alleen te spreken over de zuiver geestelijke zijde van deze ontwikkeling?

Wanneer de vrede, de rust, werkelijk nabij zijn, zal dit zeker een veel vollediger versmelting betekenen tussen de verschillende werelden en sferen en een intenser onderling begrip betekenen voor hen, die in lagere sferen van licht leven en de mensen. Er zal een beter begrip, maar ook een juister samenwerken mogelijk worden voor hen, die behoren tot verschillende stralen van ontwikkeling. Zeker, er zijn bepaalde ontwikkelingen en zelfs inwijdingen, waardoor groepen in de geest en in de stof zich van elkaar onderscheiden. Maar wanneer de innerlijke rust werkelijk komt, zal het mogelijk zijn, dat deze groepen meer als gesloten eenheid contact op gaan nemen en gaan functioneren.

Voor mij betekent dit, dat wij er op moeten rekenen, dat de geest ook in haar mogelijkheden binnen uw wereld sterker zal worden, vooral ook omdat degenen die nog het dichtste bij uw wereld staan - in Zomerland enz. - die nog de gevoelswaarden van het stoffelijk leven zich herinneren en op menselijke gedachten beter kunnen reageren, meer een eenheid gaan vormen en een meer zuivere band vinden met de hogere sferen van het Licht. Belangrijk is daarbij ook, dat degenen die op aarde werken vanuit Zomerland niet meer zozeer geneigd zullen zijn hun oude werkwijzen en vooroordelen bij anderen in stand te houden. Om een voorbeeld te geven: ik ken een entiteit die, al is hij de laatste tijd een andere richting ingeslagen, lange tijd een leger-des-heils-mentaliteit bleef behouden en deze ook tijdens seances tot uiting placht te brengen. Hij sprak meestal op zondagen of wijdingsvolle bijeenkomsten middels een medium. Hij begon dan altijd door te zeggen: Broeders en zusters, kijk naar mij. Hier voor u staat een zuiplap.... Op zich niet zo erg, maar een van de mediums, waardoor hij vaak sprak, was een frêle oud dametje en dan kwam het er toch wel een beetje gek uit. Maar ja, de man wilde zijn oude zoeklichtpropaganda vanuit de geest voortzetten.

Wat alleen een voorbeeld is van de verschillen in benadering. Want zo iemand keurt dan haast onvermijdelijk alles af, wat niet past in zijn wijze van verkondiging. Maar zoals gezegd: deze entiteit is nu alweer een heel eind verder en werkt op een wat andere wijze. Toch zijn er heel veel geesten die iets dergelijks proberen te doen. Er zijn doktoren, dominees, psychiaters, politici, die na het overgaan proberen de wereld te overtuigen van het feit, dat hetgeen zij op aarde dachten werkelijk het enige juiste is.

Wanneer er rust komt en de werelden steeds meer tot elkaar gaan komen, zijn dergelijke pogingen jeezelf te handhaven in oude denkwijze niet meer nodig. Dan is het niet noodzakelijk meer voor een van ons door te komen met een specifieke filosofie, of dit nu het legers des heils is of de zienswijze van de Orde der Verdraagzamen of iets anders. Dan is het alleen nog maar nodig de gehele geestelijke kracht te laten zien, te manifesteren wat ons verenigt, en de mensen werktuigen in handen te geven, waardoor zij iets kunnen bereiken en mogelijk daarbij te zeggen: de eerste stap moet je zelf doen, maar wij zullen je reeds dan helpen en zo proberen te leiden, dat je ook een tweede en verdere stappen kunt doen.

Voor ons in de geest wordt een veel grotere en doelmatiger activiteit mogelijk. Voor ons, die wat verder zijn gekomen - al is het mogelijk nog niet al te veel - komt daar verder nog bij, dat wij ons veel minder bezig zullen moeten gaan houden met de conflicten bij de mensen. Wanneer je vanuit ons standpunt de wereld van de mensen waarneemt, zie je hoe voortdurend de meningen, belangen en inzichten met elkaar botsen. Je ziet steeds weer dat alles bepaald wordt uit regels, die niet vaststaan, zoals moraliteit, openbare orde enz. Bij ons rijst vanzelf dan de vraag, waarom men alleen zó meent te kunnen en te mogen leven. Wij dienen er rekening mee te houden zolang zij bestaan. Maar wanneer dergelijke zaken eindelijk uit de menselijke belangstelling weg gaan vallen, winnen wij tijd en kracht voor andere leringen en invloeden. De mens moet zich niet meer houden aan een strakke moraal, die vooral vraagt, wat je doet, maar zou een grotere moraliteit moeten ontwikkelen t.a.v. de vraag, hoe je iets doet.

Dit kan erg belangrijk zijn, want voor de geest betekent dit ook dat je niet voortdurend in je opvattingen en eerlijke uitleg van werkelijke waarden in botsing komt met menselijke gevoelens, die ten onrechte bestaan en zo tot vele argumenten moet komen, die voor een verdere bewustwording en snellere bereiking meestal zinloos zijn. En wij hebben daarmee heel wat moeite gehad. Neem alleen maar eens de tijd en moeite die wij hebben moeten besteden aan problemen als bv. abortus. En wanneer je na lange dialogen dan eindelijk duidelijk hebt gemaakt: zo ligt de zaak volgens ons in de geest, dan zal menigene niet eerst over je uitleg na willen denken, maar reageert met een: Heeft een geest die zegt uit het Licht te komen, wel het recht dergelijke dingen te zeggen?

Want volgens hen is, hetgeen wij zeggen, niet juist en blijft het onjuist, dus moet er wel iets aan ons mankeren. Wanneer de rust naderbij komt, zullen steeds meer mensen tot het besef komen: voor mij is dit niet aanvaardbaar, volgens mij is dit niet juist. Maar een ander kan daarover anders denken en zal dit op zijn eigen wijze moeten benaderen. Want een mens moet leven vanuit zijn eigen bewustzijn, vanuit zijn eigen vrede, vanuit zijn eigen krachten. Wie dit harmonisch doet zonder een ander dwang op te leggen of te belasten, handelt vanuit zich goed. Daarom kan ik met deze samenwerken en samengaan op alle punten, waarop wij niet van mening verschillen. Een punt van geschil betekent alleen, dat wij dus wel samen kunnen werken op alle andere punten van ons leven. Een begrip van eenheid, dat voert tot grotere eenwording dat voor ons in de geest de mens gemakkelijker benaderbaar maakt en het ons veel eenvoudiger maakt juist te reageren zonder daarbij voor sommigen te grote conflicten te veroorzaken. Het is niet meer nodig de mensen ervan te overtuigen, dat zij eenzijdig plegen te denken, want iemand die rust voldoende vindt om zichzelf nader te leren kennen, beseft dit vanzelf wel. En voor onszelf is het ook prettiger, wanneer wij er met goed gevolg in slagen de mensen iets te geven, waardoor zij in alle pluriformiteit elkaar beter gaan aanvaarden en meer harmonie met de werelden van de geest leren vinden.

Ik hoop dat dit waar wordt. Misschien krijg ik daarom dankzij deze uitspraak van de Raad, die ikzelf op grond van de waargenomen krachtsuitstorting niet had durven verwachten, het gevoel, dat zich nu reeds snel een overgangperiode aan zal kondigen. Ik heb het gevoel dat in deze dagen een belangrijk deel van de mensheid overgaat, of over is gegaan, naar een hogere klasse van geestelijk besef. Voor mij ligt in dit alles ook de verwachting, dat binnen afzienbare tijd de contacten tussen uw wereld en de mijne ook zonder bijzondere personen en middelen steeds langer zullen worden gecontinueerd, wanneer maar een eerste begrip is ontstaan. Kortom: voor mij luidt deze uitspraak een groeiproses in, waarvan voor mij de uiteindelijke gevolgen niet te overzien zijn, maar dat mij met vreugdige verwachtingen vervult.

Ik besef heel goed, dat dergelijke dingen die voor ons groot en lichtend zijn, voor u bijna onopgemerkt voorbij schijnen te gaan. Want het gaat alles zo geleidelijk en volgens uw begrippen mogelijk zelfs langzaam, op sluipende voeten, als een kat die op weg is om te gaan zingen in de nacht. Je merkt er niets van, tot het beest zijn bek opendoet en een collectie schoenen naar de kop krijgt geworpen. Maar al valt dit alles u mogelijk niet zo op en bemerkt u het zelfs in uzelf niet zo heel gemakkelijk, wanneer de grote raad van de broederschap zegt, dat dit een feit zal worden en zo positief zijn zij heus niet altijd, dan betekent het voor mij toch dat er in korte tijd vooral geestelijk zeer veel in de mensen zal gaan veranderen. Het betekent dat een nieuwe weg wordt gevonden, die niet kan worden uitgedrukt in termen van een sociaal stelsel, niet bereikt kan worden door staken, vakbonden en belangenverenigingen en subsidies, maar van binnenuit komt. Subsidie vind ik overigens een ellendig woord. Want volgens mij is subsidie iets, waardoor een mens, die niet weet wat iets werkelijk waard is, een ander laat betalen voor iets, dat mogelijk wel wat waard zou kunnen zijn, maar waaraan weinigen, zoal iemand, werkelijk behoefte hebben.

Ik verwacht in plaats van dergelijke zaken, die een ontwikkeling van bovenaf op willen leggen, een eenvoudig samenzijn en samengaan van mensen, die tezamen voor een doel werken, die geestelijk boven de bekvechterijtjes staan die uw sociaal systeem tot op heden kenmerken. Kortom: mensen, die tezamen een sfeer kunnen wekken, die belangrijker is dan alle demonstraties op het Binnenhof te samen, en veel meer invloed heeft.

Ik meen, dat de mensen een onderling begrip op zullen kunnen brengen, waardoor het niet meer noodzakelijk is voor bepaalde belangen met alle middelen te vechten, omdat eenieder niet alleen de wensen en belangen van een ander kan begrijpen, maar bovendien in staat is de onderlinge belangrijkheid van bestrevingen af te meten.

Ik voorzie een wereld, waarin godsdiensten niet meer tegenover elkaar staan als een stel keffende honden, die aan de lijn van het dogma en de openbaring gebonden zijn en hun belangrijkheid dus kenbaar willen maken, maar als vrije gemeenschappen van mensen, die in hun geloof vooral beseffen, in hoeverre hun innerlijke waarden en besepte leringen tezamen vallen. Dan zie ik de godsdiensten tezamen in één enkele richting werken, als sledehonden in het tuig. Misschien zo nu en dan grauwend en even tegen elkaar blaffende, maar toch voornamelijk de slede van de mensheid voortbewegende in de richting van een nieuwe bewustwording en een beleven van de eeuwigheid.

Dit alles overwegende meen ik, dat een grootse belofte is uitgesproken, een blijmoedige belofte ook, toen de Raad stelde dat de rust, de vrede, nabij zijn. Ik ben er van overtuigd dat die belofte tot waarheid zal worden, ook al kan ik niet overzien en meen ik, dat ook de hoge geesten niet precies kunnen overzien, hoeveel tijd dit alles zal vergen, indien men wil tellen in aardse jaren. Maar toch is het iets, waarvan tekenen op korte termijn kenbaar zullen worden. De rust is nabij. Dat wil zeggen, dat dit niet kenbaar zal worden over 100 of 50 jaren, maar reeds binnen enkele jaren. O, het wordt geen definitief einde van alle onrust in de mensheid. Het lijkt mij eerder een periode, waarin men krachten verzamelt voor een volgende fase. Het lijkt mij een adempauze, een ogenblik van bezinning in de menselijke historie, waardoor de mens kan beginnen opnieuw zijn plaats te beseffen, zijn standpunt te bepalen en bovendien zijn geestelijke kracht en vermogens beter zal kunnen ontplooiën. Toch is het een belofte, waarin echt veel aan ontwikkelingen en mogelijkheden verborgen is.

Hebt u commentaar?

Vraag: Kunnen wij als enkelingen daaraan medewerken?

Antwoord: Ongetwijfeld, maar dan niet, zoals mensen mogelijk denken door goed te gaan werken aan de bewustwording van anderen. Wat niet hatelijk bedoeld is. Indien je aan dit alles meer bewust mee wilt werken, zorg er dan voor dat je de rust, de vrede in jezelf vindt. Probeer in jezelf eerst eens te komen tot een evenwichtigheid, waardoor je geen behoefte meer hebt je op enigerlei wijze te laten gelden en duidelijk te maken, wie en wat je bent, maar eenvoudig bereid bent alles, wat je bent en kunt, te delen met iedereen, die daaraan op een ogenblik behoefte heeft, zonder daarbij eisen te stellen, of om erkenning te vragen. Leer in innerlijke rust en met innerlijke vreugde jezelf te zijn te midden van de mensen. Wie dit als eenling doet, schept zo een veel grotere invloed, dan men zich voor kan stellen.

Door hetgeen je voor anderen bent, maak je het voor hen mogelijk op hun beurt, in dezelfde geest, ook iets voor anderen te zijn of te doen. Vooral wanneer je iemand helpt of rust geeft, die normalerwijze daarvoor onder mensen niet in aanmerking schijnt te komen, kan de inwerking daarvan zeer groot zijn. Hoe vaak zie je niet, dat een mens een ander helpt, iets met een ander deelt, zonder daarbij grootste denkbeelden te koesteren en zonder het te weten de ander ertoe beweegt ook iets dergelijks te doen. Dan verandert er iets in de relatie tussen de mensen, zij krijgen meer vertrouwen in de mensheid, worden wat rustiger en zullen mogelijk ook meer vatbaar worden voor lichtende geestelijke invloeden. Dan ontstaat er veel op spontane wijze, wat je door zending en proselieten te maken, nimmer zou kunnen bereiken.

Is dit voldoende?

Vraag: Dat werkt dan omgekeerd ook, wat er zijn nu heel wat enkelingen die het de massa met terrorisme e.d. moeilijk maken.

Antwoord: Ook hier is sprake van een zekere wederkerigheid. De massa heeft de neiging om eenieder die op welke wijze dan ook afwijkt van hetgeen door de massa aanvaard wordt, te terroriseren door uitstoting, vervolging enz. De middelen zijn natuurlijk wat anders en volgens

u mogelijk meer gerechtvaardigd. Maar denk nu eens aan het 'wat harder aanpakken' van mensen, die door uiterlijk of overtuiging afwijken van de norm; neem als voorbeeld de wijze waarop vaak tegenover kleurlingen in uw eigen land wordt opgetreden en besef dan, dat uw land zeker geen land is, waarin men vreemdelingen zonder meer minacht of haat. Indien de gemeenschap meer begrip zou hebben voor de terrorist, zonder daarom zijn daden te dulden of te vergoelijken - want dat is niet noodzakelijk - zou men hem niet meer als een groot gevaar zonder meer isoleren en vervolgen, maar met begrip benaderen en daardoor ook meer begrip voor zich wekken. Het resultaat is dan, dat voor de beoefenaar van de terreur opeens eigen daden meer vraagwaardig worden en hij waarschijnlijk een andere methode zal gaan zoeken om zijn gevoel van eigenwaarde te kunnen behouden. Waarmee je dan ook een verandering in verhoudingen tot stand brengt.

In andere gevallen nemen eenlingen de stellingen *au sérieux*, die de gemeenschap voor zich wel aanvaardt. Zoals de stelling dat je van eenieder die bezit, mag nemen wat je wilt hebben om het aan anderen te geven, die het nodig hebben, of eigen liefhebberijen daarmee te bevorderen. Wanneer een eenling dit doet, noemt u het diefstal enz., maar wanneer de gemeenschap als geheel dit doet, noemt u het belastingwetgeving. Wanneer de overheid met toestemming van het gehele volk of een groot deel ervan neemt, wat zij meent nodig te hebben en niet geneigd blijkt zich in uitgaven en plannen te beperken, om anderen zware lasten te besparen, dan is het volgens mij alleen natuurlijk dat er ook steeds meer eenlingen komen die zeggen: ik neem wat ik krijgen kan, want ik heb meer nodig dan ik langs voor mij normale weg kan verkrijgen.

Uw gehele maatschappij is, wat dat betreft, materialistisch verziekt, tot de progressieven toe. Kijk je echter, waarom zo veel mensen vreemde dingen doen, tot het nodeloos ingooien van ruiten toe, dan kom je tot de conclusie dat dit het gevolg is van een innerlijke onvrede. Wanneer er meer rust, meer vrede in de mensen gaat ontstaan, zullen deze verschijnselen langzaam maar zeker afnemen. Ik kan mij voorstellen dat het eens zover komt, dat de enige dieven die nog overblijven, sportlieden zijn, die dit niet doen om iets te verwerven maar om de prikkel van de wijze van verwerken. En indien ik uw tv-programma's juist inschat, komt het mogelijk nog eens zover, dat men een reportage uitzendt van een grote kraak, waarbij de toeschouwers partij kiezen voor politie of misdadigers op gelijke wijze, als zij die nu doen voor de partijen in wat men nog steeds voetbal noemt, ofschoon ook dit meer en meer een vechtsport dreigt te worden.

Ik overdrijf natuurlijk. Indien u wilt zeggen dat de wereld op het ogenblik verziekt is, ben ik dit met u eens. Maar wanneer ik de Grote Raad hoor zeggen, dat de rust, de vrede nabij is, zo zie ik dit als een innerlijke keuze die zijn inwerking op het gedrag van de mens wel degelijk zal laten bemerken. Naarmate er meer innerlijke vrede in de mensen ontstaat, zullen steeds minder mensen zich door hun wijze van leven en hun daden zoeken af te zetten tegen de meerderheid. Een minderheid zal die rust niet meer kunnen vinden, dat is duidelijk. Zoals duidelijk is dat de gemeenschap moeilijker van haar uiterlijke normeringen af zal kunnen stappen, dan innerlijk de onbeduidendheid van haar maatstaven zal leren beseffen.

Toch ben ik ervan overtuigd, dat de conflicten steeds minder zullen worden in komende jaren, waardoor ook de relatie tussen de gemeenschap en de z.g. asociale figuren een grote verandering zal ondergaan. Er zal minder sprake zijn van afwijzing en verwerping, meer van een poging eenieder te laten delen in de innerlijke rust en zekerheid, die men gevonden heeft. Ik verwacht deze ontwikkeling in de komende jaren en meen dat daarmee bepaalde vormen van misdaad, maar ook bepaalde vormen van maatschappijvlucht - tot de roes toe - in steeds mindere mate zullen gaan voorkomen.

Is dit voldoende?

Vraag: Is de oplossing ook niet je zo weinig mogelijk te ergeren en alles zoveel mogelijk van de humoristische zijde te bezien?

Antwoord: Wat is humor? Veel humor is in deze dagen een verbale vorm van leedvermaak. De humor die u bedoelt, kan belangrijk zijn, dat is zeker. Maar dan moet zij zijn: een glimlachend beseffen van je eigen ridiculiteit te midden van anderen. Kun je dit opbrengen en zo je eigen

beeld van belangrijkheid relativiseren, dan kun je ook anderen beter verdragen en begrijpen, innerlijk meer vrede vinden en anderen ook meer mogelijkheid tot het vinden van een innerlijke rust verschaffen.

Om u een voorbeeld te geven van een bij veel mensen in zwang zijnde humor die toch reeds relativeert: Er was een man die altijd hele scènes maakte, wanneer hij naar de tandarts moest, omdat hij daarvoor eenvoudigweg doodsbang was. De man lag op sterven en begon zich weer zenuwachtig te maken. Een vriend, die naast zijn bed zat, merkte dit en bemoedigde hem: Stel je toch niet aan Jan. Je hoeft niet naar de tandarts, je gaat alleen maar dood.... Indien Jan dit nu zelf gezegd zou hebben zou dit een vorm van humor geweest zijn, die ik u allen kan aanbevelen: een uiting van het vermogen eigen belangrijkheid, de belangrijkheid van gebeuren en zelfs eigen bestaan te relativiseren.

Voldoende?

Vraag: Uw rede ademt dezelfde sfeer als enige weken geleden, toen u zei, dat u in de mensheid geloofde. Hebt u dit vanavond verder uitgewerkt, omdat u bericht van de Witte Broederschap hebt gekregen?

Antwoord: Daar zit wel iets in. Wij geloven nu eenmaal in de mensheid, omdat wij de mensheid vaak beter kennen dan zij zichzelf kent. De boodschap was in feite dat de mens in de naaste toekomst zichzelf beter kan leren kennen. Hij zal dan wel afstand moeten doen van veel illusies, maar hij zal ook vaak dan zo grote krachten in zichzelf ontdekken, dat dit hem een troost is en hij zelfs sneller en beter verder kan gaan naar zijn bestemming. Mijn uitgangspunt voor heden was anders dan enkele weken geleden, maar de geest is inderdaad dezelfde.

Het belangrijke van mijn huidige betoog ligt in de uitspraken van de Raad van de Broederschap, waardoor ik nu duidelijk kon stellen, dat er sprake is van veranderingen op korte termijn, welke ongetwijfeld mijn geloof in de mensheid, als uitgedrukt in het vorige betoog, zullen bewijzen. En wat dit vertrouwen in de mensheid betreft: een filosoof antwoorde eens op de vraag of hij de mensen vertrouwde: natuurlijk, allemaal behalve dan degene met wie ik op het ogenblik te maken heb. Wat menselijk gezien wel een zeer begrijpelijke interpretatie is.

En daar u kennelijk geen vragen meer hebt, beëindig ik hiermede tevens mijn bijdrage.

Mijn dank voor uw aandacht.

Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

Daar zitten wij dan aan het einde van het verenigingsjaar en moeten nog geestelijk spreken ook. Wat de vraag doet rijzen, waarover ik moet spreken. Want met een predicatie afsluiten doet te kerkelijk aan. Een daverende rede past ook al niet helemaal. Daarom wil ik uitgaan van mijn eigen interesses. Wanneer het u niet bevalt, roept u maar: ho!

Er is hier een prettig sfeertje. Maar daarin zijn allerhande zaken, waar je toch even over na moet denken. Zo ben ik bv. een geest. Maar wat is nu precies een geest? Volgens mij is een geest een mens die, onzichtbaar geworden door overlijden, zijn stomiteiten niet meer zo voor eenieder kenbaar begaat. Waarop sommigen zouden willen zeggen: U bent toch een bewuste geest? Maar ja, een bewuste geest is iemand die niet meer in de stof leeft en zo zich langzaam bewust is geworden van het feit, dat hijzelf nog steeds zeer feilbaar is.

In onze groep hoor je vaak gefluister, dat vraagt: waarom zeggen zij toch altijd dat zij niet alwetend of onfeilbaar zijn? Waarvan je je natuurlijk met een grap af kunt maken door te antwoorden dat de sprekers van deze groep nu eenmaal niet allen paus zijn geweest.

Maar je kunt het ook eerlijker stellen en zeggen: Wij geven eerlijk toe niet alwetend of onfeilbaar te zijn, daar wij hopen dat hierdoor anderen zullen beseffen dat voor hen diezelfde spreuk geldt.

Een andere vraag is vaak: hoe komen zij toch aan al die onderwerpen? Om daarop een zo eerlijk mogelijk antwoord te geven: Die vind je overal. Het is dus niet zo moeilijk om er aan te komen, maar vaak veel moeilijker om er weer af te komen. Want onderwerpen moeten altijd inhaken op punten die in de wereld, het medium, het publiek, op een bepaald ogenblik actueel zijn. Dit geldt evenzeer voor de als actualiteit gepresenteerde zaken als voor de meer geestelijke onderwerpen. De enige moeilijkheid is vaak voor ons het onderwerp, dat uit de zaal wordt gegeven. Waarom? Wel, soms weten degenen die het onderwerp stellen, zelf niet wat zij in feite willen, zodat zij iets vragen waarop zij dan een ander antwoord krijgen dan zij hadden verwacht. Waarop zij ons teleurgesteld bezien en proberen door opmerkingen en vragen alsnog de gewenste verklaring te krijgen. Waarbij wij geduldig antwoorden, maar in stilte vaak verzuchten: Heer, vergeef het hen, want zij weten niet, wat zij doen.

U ziet, dat het voor ons een hele taak is zo met u bezig te zijn. En dan heb je natuurlijk nog het sfeertje in de zaal, dat goed dient te zijn. In de meest moderne termen is een sfeertje een niet geheel redelijk gevoel, waaraan een gemeenschap tijdelijk laboreert. Maar in onze stijl is het ook nog iets meer. Een sfeertje is een uitstraling van geestelijke krachten, zich mengende met een deel menselijk bewustzijn op een zodanige wijze, dat het geheel zoveel mogelijk harmonisch blijft. Wat vaak moeilijker is dan u denkt.

Wanneer je met het opbouwen van een harmonische sfeer bezig bent en verder werkt, moet je de mensen ook iets overdragen. Wat erop neerkomt, dat ik hetgeen in mij leeft en in feite moeilijk of niet te verwoorden is, toch op zodanige wijze in woorden gestalte moet krijgen, dat in de anderen een soortgelijk gevoel en besef ontstaat, zelfs terwijl zij mijn woorden mogelijk anders begrijpen dan ik die bedoeld heb. Dit overkomt mij trouwens toch vaak. Iemand vroeg mij laatst eens waarom ik zo cynisch was. Ik geef graag toe dat sommige van mijn opmerkingen voor mensen een cynisme kunnen gelijken, omdat zij zich van de realiteit die ik uitdruk, niet voldoende bewust zijn. Maar mijn bedoeling is nooit spotten, kwetsen enz.

Anderen vragen mij, waarom ik toch overal een lolletje van probeer te maken. Zo ben ik nu eenmaal. En wanneer de mensen dit meer in hun dagelijkse leven zouden doen, zou de wereld er volgens mij heel wat beter aan toe zijn. Kortgeleden trof ik, niet hier, iemand die sprak: "broeder, ik kan uw geestigheid en spitsvondigheid zeer waarderen". Ik dacht meteen: bedankt. Maar toen kwam het weer: "Vindt u niet, dat dit de waardigheid van de geest tekortdoet?" Ik dacht zo bij mijzelf: wanneer ik met een diepe kreunende stem moet spreken in dodelijke ernst, hoef ik alleen nog maar een sleepjurk aan te trekken en ik ben een spook. Mij niet gezien. Maar mijn antwoord was natuurlijk wel iets beleefder en, zover mij dit mogelijk was, ook diplomatieker.

Je maakt als geest trouwens op seances de gekste dingen mee. Enige tijd geleden heeft iemand mij zelfs in volle ernst gevraagd: "broeder, bent u een engel?" Wanneer iemand tijdens mijn leven die vraag had gesteld, zou ik waarschijnlijk meteen ja gezegd hebben. Maar nu heb ik gevraagd, of men zich mij voor kon stellen met vleugels, een kroontje en een harp. Harry met het harpje. En toen bedacht de vraagster zelf, dat dit niet bij mij zou passen, zodat ik ten hoogste een soort extra engel in geheime dienst en volle vermomming zou kunnen zijn. Een ander dacht kennelijk ook langs die lijnen, toen hij mij vroeg: Wat zingt u, wanneer u in de hoogste sferen bent? Ik zei: "van je hela hola...." Nou, dat vonden de mensen niet bepaald passend. Maar ik heb het hen verklaard: Wanneer ik ontdek, hoever ik nog moet gaan, voor ik daar permanent thuis hoor, mag ik toch wel proberen de moed erin te houden?

Trouwens ook buiten de seances om zie je soms vreemde mensen. Denk maar eens aan die mensen die steeds weer een enorm medelijden met zichzelf hebben. Ze hebben reumatiek of andere pijnen, lopen kreupelend door de wereld vol van zelfbeklag, worden door niemand gewaardeerd, hun lijden ontlokt niemand een traan. Maar wacht dan maar eens even, tot dergelijke mensen nijdig worden. Zij vergeten op slag te lijden, hebben geen reuma meer, maar

zeer kennelijk alleen nog meer de pest erin. Wat bij mij de vraag doet rijzen of het voor dergelijke mensen mogelijk beter zou zijn eens wat meer de p... in te hebben en wat minder zelfmedelijden te tonen. En volgens mij zouden die mensen dan nog goede kansen maken om het ver te schoppen, wanneer zij vooral die p... in zouden hebben bij het beseffen van hun eigen onvolkomenheden.

Want wat is uiteindelijk een onvolkomenheid? Een hiaat in het ideaalbeeld van jezelf en je bestaan, zoals je dit voor jezelf hebt ontworpen. Toch tonen de mensen altijd weer dergelijke hiaten in besef en bestaan. Soms heb ik het gevoel dat zij, wanneer zij een ander met iets dergelijks zien lopen onmiddellijk proberen zich iets beters op dat gebied aan te schaffen. Maar dat zal wel onjuist zijn. In mijn eigen leven heb ik trouwens ook de nodige ervaringen op dit en ander terrein opgedaan, dus ik spreek uit ervaring. Ik was zelfs steeds afwisselend kerkelijk, voornamelijk uit zakelijk inzicht en minder vanuit een geloof. Tegenwoordig zie je meer en meer prelaten die zeer zakelijk zijn op basis van hun kerkelijk inzicht. Maar bij mij lag de zaak andersom. Ik was dan ook geen prelaat.

Het had trouwens voordelen ook, vooral wanneer er gepreekt werd. Ik hoorde eens een dominee zijn preek beginnen met de woorden: wij zijn allen zondaren. Ik bekeek de man eens wat beter en dacht: ja, nou je het zegt Waarna hij ons vertelde dat wij koord dansten boven de hel. Daarbij leunde hij zo nadrukkelijk naar de gemeente toe, dat ik even vreesde, dat hij door verloren evenwicht de eerste onder ons zou zijn om die griezelige bestemming te bereiken. Daarna had de man het over de genade, die ons als een reddingsboei wordt toegegooid uit het hemelse schip. Mogelijk had de man gelijk, maar ik dacht wel even: wanneer ze jou oppikken met je boei, zit je nog mooi in het schip, want dan zal je toch al je collectes moeten gaan verantwoorden. Wanneer je nuchter tegenover iets dergelijks staat, is het vaak moeilijk een plechtstatig gezicht te blijven trekken. Daarom keek ik ook vaak naar de kerkgangers om alvast te weten wat ik de volgende dag aan wie kwijt zou kunnen. Mijn oordeel was vaak juist.

Ook is mij zo opgevallen dat de gelovigen vaak erg selectief luisteren: Sprak dominee over de zonde, dan waren er van die uitgedroogde lichtelijk zure typetjes, die zacht knikkend zijdelings naar de rest van de gemeente zaten te kijken. Sprak dominee over de genade, dan zaten er wat dikke typen, die kennelijk meenden dat dit voor hen bestemd was, zodat zij ook verder hun omvang ten koste van anderen zouden kunnen uitbreiden.

De samenzang is trouwens, vooral bij boerengemeenten, ook vaak iets bijzonders. Hoe moet ik het omschrijven. Valse trompetten van Jericho in vertraagd tempo misschien? In ieder geval is het opvallend in hoeveel verschillende toonaarden je vals kunt zingen. Zo sterven in dergelijke klanken de fraai berijmde verzen over dalen, herders en andere symbolen van christendom. Opvallend is dat bij het laatste gezang de gezichten van vooral de mannen pleegt op te klaren. Het is of zij denken: nu kunnen wij naar huis en achter het harmonium staat mijn kruikje klaar. Want zelfs in de stijfste gemeenten zag ik altijd weer de gelovigen het geestelijke en het stoffelijke op een wonderlijke, maar overtuigende wijze dooreen hutselen. Nee, dan is de roomse kerk vaak gezelliger.

Bent u wel eens in Volendam geweest? Daar hebben zij een mooie katholieke kerk. En daar ik ook hier wat wilde verdienen, was ik hier katholiek. In die kerk zaten de vrouwen aan de ene kant en de mannen aan de andere kant. Het was leuk om te zien, hoe sommigen in de plechtigheid opgingen: zij lieten geen oog van elkaar, zo over het middenpad. Sommigen waren niet alleen verliefd, maar ook vroom. Dan werd het nog mooier, omdat zij dan probeerden met het ene oog naar het altaar te kijken en met het andere opzij te gluren. Voor mij verklaarde dit, waarom in deze vissersplaats een meer dan normaal aantal schele mensen rondliep. Ik herinner mij die dingen zo goed, omdat zij in een wat andere vormen bij ons in de geest vaak nog zo lang voortbestaan. Want ook in de geest proberen wij maar al te vaak twee of meer dingen tegelijk te doen, of op meerdere wijzen werkzaam te zijn, zonder een scheiding te kunnen maken tussen de werkelijke taak, die wij op ons namen en dat, waarin wij plezier hebben.

Een geest, die een hogere geest wil worden, zal eerst moeten leren beseffen hoe laag hij nog is. Dan zal hij moeten leren, wat vooral nodig is om hoger bewust te kunnen worden. Dan dient hij alles terzijde te zetten, wat niet met de ontwikkeling van zijn bewustzijn in verband staat. Dit is een regel, die wij in de sferen zo langzaamaan wel kennen. Maar geldt voor een mens vaak niet iets dergelijks? De mens die werkelijk iets wil bereiken, zo dichtte eens een vergeten poëet, begint zijn bestaan met stoten en slaan en eindigt met gaan over lijken. Wat niet noodzakelijk waar behoeft te zijn. Maar wanneer je als mens iets wilt bereiken, moet je wel degelijk je geheel daarop richten, je gehele persoonlijkheid aan je doel wijden en zeker de kantjes er niet af gaan lopen. Iemand schijnt te denken dat ik, gezien wijze van spreken, er daarboven de kantjes wel af zal lopen. Maar wij hebben boven geen kantjes, dus krijg ik niet eens de kans.

Wel tracht ik zoveel mogelijk alles, wat toch werkelijk tot mijn ervaring behoort zo te stellen, dat het kennelijk mijn eigen ik is dat spreekt en gelijktijdig het resultaat zo wordt, dat u er iets aan hebt. Geestelijke bereiking op aarde is het vermogen om het geheel van je wezen je kracht en invloed samen te voegen op dat ene punt, dat voor jou geestelijk belangrijk is. Wanneer je in deze concentratie de kracht van de kosmos op je in laat werken, ontstaat een geestelijke verlichting. Wat overigens niet betekent dat je voortaan op elk gebied een licht zult zijn. Wanneer een mens probeert met geestelijk inzicht te veel dingen tegelijk te doen, dan bereikt hij over het algemeen alleen maar een chaos, waarin zijn eigen geestelijke vermogens deels teloorgaan, terwijl hij zelf meestal niet in staat is te beseffen, dat hij in de plaats van hoogste geestelijke krachten en wijsheden, alleen maar een reeks denkbeelden als hutspot dooreen gestampt probeert te consumeren.

Een mens die naar de waarheid zoekt, heeft het altijd moeilijker dan een ander. Want de meeste mensen zoeken de waarheid te vinden in de wereld. Maar hoe kun je waarheid in de wereld vinden, wanneer je de waarheid omtrent jezelf nog niet wilt aanvaarden? Wanneer je de waarheid omtrent jezelf wilt aanvaarden, hoef je je niet zo nadrukkelijk bezig te houden met de waarheden in de wereld. Want wanneer je zelf waar bent, zul je als vanzelf de waarheid herkennen, zoals die rond je bestaat. Altijd weer probeer ik voor mijzelf na te gaan wat de parallellen zijn tussen de geestenwereld en de mensenwereld. Ik meen, dat iemand die op mijn wijze reageert in de wereld. Heeft m.i. de keuze een kolom in een progressief dagblad te vullen met zijn opmerkingen, dan wel in de politiek te gaan en te ontdekken dat je in de politiek altijd weer de verliezer bent, wanneer je te eerlijk bent om er allereerst altijd weer voor te zorgen dat je het politiek kunt overleven, wat er ook gebeurt. En wanneer iemand met mijn mentaliteit in de politiek gaat en het daar overleeft, heeft hij nog geen leven. Kortom: wanneer ik mijzelf bezie, vraag ik mij af, of ik mogelijk mentaal een soort kruising ben tussen Carmiggelt en van der Louw, een kruising, waarvoor uw wereld hopelijk voorlopig gespaard blijft.

Bezie ik anderen in de geest, zoals Theodotus, die een hoge Piet is bij ons, een soort baas propaganda-ODV, dan doet hij mij denken aan een mengsel van Paul Robeson, Adolphe Menjou en Einstein. Ook alweer een eigenaardig mengsel, waardoor innerlijke diepte en gevoelens worden weergegeven met enige abstractie en vaak mathematisch aandoende hardheid, terwijl in het geheel een sierlijkheid kenbaar wordt, die niet altijd middels een medium geheel tot uiting kan komen. Toch zijn dergelijke beelden alleen maar een poging om u een indruk te geven van iets wat geen vorm maar wel eigenschappen bezit. Want dat ben je in de geest.

Zie ik hoe de mensen over de geest denken, dan valt mij steeds weer op dat de zaken voor ons zo heel anders liggen dan de mensen plegen te denken. Vooral de belangrijkheid van kleine dingen schijnt de mensen vaak te ontgaan. En toch kunt u met enig nadenken misschien begrijpen, hoe belangrijk het kopje koffie in de pauze kan zijn voor de gehele sfeer hier. Ik zou meer van dergelijke voorbeelden kunnen noemen, zoals de belangrijkheid van de stoelen, de aankleding van de zaal enz. De mensen gaan daaraan gemeenlijk voorbij maar de geest zal zowel bij haar werken in de stof als bij haar leren in de sferen, steeds meer beseffen dat de kleine dingen belangrijker zijn, dan je ooit gedacht hebt en in feite van grote invloed zijn op je mogelijkheden. Zelfs een hoge en grote geestelijke wijsheid is vaak alleen maar het resultaat van vele schijnbaar onbelangrijke zaken, die tezamen de 'hoge waarheid' mogelijk maken.

Ten laatste zou ik u dit nog willen zeggen: een mens, die zoekt op aarde, zoekt in feite naar een waarheid, of een schijn van waarheid, waarin hij zichzelf kan herkennen. Degene die een geestelijke waarheid zoekt, zal die alleen werkelijk kunnen beleven en aanvaarden, wanneer hij met geheel zijn wezen die waarheid aanvaarden kan zonder enig voorbehoud. Zoek daarom ook geestelijk liever wat langer door dan iets te nemen wat je in feite niet past. Anders zou je geestelijk er wel eens uit kunnen zien als een dame die maat 44 heeft, maar in een japon maat 54 rondloopt, dus als een weinig gevulde circustent, waarin de attractieve elementen schuilgaan achter vele plooiën en de waarheid niet kenbaar wordt.

Indien ik u nog een raad mag geven: vergeet liever iets of zet iets tijdelijk terzijde, wanneer je het alleen als waar aan zou nemen op het gezag van iemand, waarvan je mogelijk meent dat hij het kan weten. Want of die ander het nu werkelijk weet of niet, maakt voor jou geen verschil meer uit, zolang je een ander naloopt. Maar wanneer je iets aanvaardt, omdat je innerlijk voelt dat dit voor jou de waarheid of een deel daarvan is, zo kun je er veel mee doen en krijg je toegang tot de vele geestelijke krachten en mogelijkheden, die ook op uw wereld in het ik plegen te bestaan.

Met welke goede raad ik mijn betoog ga eindigen.

Nog even een paar definities: Welke woorden?

Beperking: Een begrenzing die de mens zich stelt, ook wanneer zij niet reëel bestaat, zodat men eigen mogelijkheden en de mogelijkheden van anderen beknot, zonder dat dit werkelijk noodzakelijk is.

Woorden: De uitdrukking van gedachten, waarbij een onvolledig beeld wordt gegeven van hetgeen in het ik bestaat, en wel zodanig dat een ander kan denken je te begrijpen en zijn conclusies kan trekken.

Teugels: Stuur van een paard. Wanneer een mens teugels voelt, die anderen hem aanleggen, zal hij steeds proberen zich daarvan te bevrijden en vergeet hij vaak, dat beheersing het eerste vereiste is voor meesterschap.

Goedenavond.

N.B.

Ons volgende nummer, verslag van de bijeenkomst op 15 augustus, kunt u rond 22 augustus verwachten. Red.

d.d. 11 juli 1975